

Zie, hier ben ik, zend mij heen

De roeping tot de zending

Door ds. G. Clements

In het jaar, toen de koning Uzzia stierf, zo zag ik den Heere, zittende op een hogen en verheven troon, en Zijn zomen vervullende den tempel. De serafs stonden boven Hem; een iegelijk had zes vleugelen; met twee bedekte ieder zijn aangezicht, en met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij. En de een riep tot den ander, en zeide: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol! Zodat de posten der dorpels zich bewogen van de stem des roependen; en het huis werd vervuld met rook. Toen zeide ik: Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien. Maar een van de serafs vloog tot mij, en had een gloeiende kool in zijn hand, die hij met de tang van het altaar genomen had. En hij roerde mijn mond daarmede aan, en zeide: Zie, deze heeft uw lippen aangeroerd; alzo is uw misdaad van u geweken, en uw zonde is verzoend. Daarna hoorde ik de stem des Heeren, dewelke zeide: Wien zal Ik zenden, en wie zal voor Ons henengaan? Toen zeide ik: Zie, hier ben ik, zend mij henen. Toen zeide Hij: Ga henen, en zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet. Maak het hart dezès volks vet, en maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen, opdat het niet zie met zijn ogen, noch met zijn oren hore, noch met zijn hart versta, noch zich bekere, en Hij het geneze. Toen zeide ik: Hoe lang, Heere? En Hij zeide: Totdat de steden verwoest worden, zodat er geen inwoner zij, en de huizen, dat er geen mens zij, en dat het land met verwoesting verstrooid worde. Want de HEERE zal die mensen verre wegdoen, en de verlating zal groot wezen in het binnenste des lands. Doch nog een tiende deel zal daarin zijn, en het zal wederkeren, en zijn om af te weiden; maar gelijk de eik, en gelijk de haageik, in dewelke na de afwerping der bladeren nog steunsel is, alzo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn.

Jesaja 6:1-13

Inleiding

Sinds de Hemelvaart van Christus zijn mensen in dienst gesteld in het werk van de zending. De laatste woorden van Christus aan Zijn discipelen luiden: 'En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem' (Lukas 24:47).

Met deze opdracht zijn de discipelen alle windrichtingen ingegaan. Thomas ging naar het oosten en wordt daar nog heden te dage als eerste zendingsapostel vereerd. In de Zuid-Europese landen klinken de namen van Paulus, Petrus en Johannes.

In onze lage landen bij de zee werd pas veel later het Evangelie gebracht. Willibrordus, een vertegenwoordiger van het Ierse christendom, stak de zee over in de achtste eeuw. Hij meerde zijn scheepje aan bij de monding van de Rijn. In gezelschap van elf medebroeders mocht hij zegenrijk arbeiden onder het volk van de Friezen. De Ierse zendelingen noemden dit uitgaan naar andere landen: *peregrinatio pro Christo* (pelgrimeren voor Christus). Deze oude uitdrukking blijft toepasbaar voor het zendingswerk, ook in de 21^e eeuw: *Peregrinatio pro Christo*.

Vanzelfsprekend komt nu de vraag naar voren: Hoe wordt iemand tot dit werk geroepen? Die vraag proberen we in dit artikel te beantwoorden. We gaan daarvoor te rade bij Jesaja 6. In dit hoofdstuk wordt Jesaja tot profeet geroepen. Nu zal niemand die in Gods Koninkrijk werkzaam is zich durven meten aan Jesaja. Toch proberen we uit dit hoofdstuk lering te halen wat voor de zendingswerker in de 21^e eeuw van belang blijft.

Deze bijbelstudie valt in twee delen uiteen:

1. Het hemelse troongezicht
2. De roeping van de profeet

Het hemelse troongezicht

Zo zag ik de Heere, zittende op een hoge en verheven troon

De roeping van Jesaja begint met een gezicht van Gods heerlijkheid. Het was nodig dat Jesaja volkomen overtuigd werd van de dingen die hij zou gaan verkondigen. Het verdient onze aandacht dat de Heere Zijn knecht roept nadat Hij Zijn heerlijkheid geopenbaard heeft. In het tweede gedeelte van dit artikel hoop ik in te gaan op wat dit voor ons en ons zendingswerk betekent.

Jesaja zag de Heere op *een hoge en verheven troon*, ver boven alle andere tronen op de aarde. Jesaja zag niet het wezen Gods. God is een Geest en kan met mensenogen niet gezien worden. Hij zag de openbaring van Gods heerlijkheid in Christus, zoals de Heere Jezus Zelf dit gezicht later heeft verklaard (Johannes 12:41).

De hoge troon wil zeggen dat de HEERE regeert en wij Zijn hoogheid moeten eren en vrezen. De troon is tegelijk de plaats van Gods genade waar Jesaja zich verootmoedigde en vergeving van zonden ontving.

De openbaring van Gods heerlijkheid stond ook aan het begin van de roeping van Abraham (Handelingen 7:2 '...de God der heerlijkheid verscheen onze vader Abraham') en van Mozes (Exodus 3:2). Ook de profetie van Ezechiël en de Openbaring van Johannes begint met een visioen van Gods heerlijkheid. Blijkbaar is deze openbaring van groot belang voor het werk van de geroepen knecht.

De Heere zal in onze dagen geen visioen of gezicht meer geven van Zijn heerlijkheid. De tijd van de profetische openbaring is op Patmos definitief afgesloten. Toch geeft de Heere nog aan al Zijn kinderen en knechten een besef van Zijn majesteit en vervult hen met een diep ontzag. De kinderlijke vreeze wekt hen op en maakt ijverig om in Zijn dienst te staan. Het legt een gloed over hun woorden zodat de hoorders aanvoelen dat de knecht spreekt uit persoonlijke kennis. Het vormde de drijfveer voor Paulus om in de havenstad van Korinthe te prediken. 'Wij dan, wetende de schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof' (2 Korinthe 5:11).

De serafs stonden boven Hem

Zendingen kunnen ook veel leren van de serafijnen in dit roepingsvisioen. Engelen zijn gediensgeesten die zich bewegen boven de troon van God, gereed om Zijn opdrachten uit te voeren. Zij zijn de directe aanschouwers van Gods heerlijkheid en zingen ervan. Het woord serafijn betekent: 'de vurige of de brander'. Deze naam maakt duidelijk dat de engelen vurig zijn van geest. Zij gloeiden en glansden voor God. Calvijn zegt: 'Zij brandden van liefde.' Die Zijn engelen maakt geesten, en Zijn dienaars een vlam des vuurs (Hebreeën 1:7). God is een Licht en een vuur gaat voor Zijn aangezicht heen. De Heere wil vurig gediend worden uit een rein hart. Lauwe knechten, zoals de mensen van Laodicea, zal Hij uit Zijn mond spuwen (Openbaring 3:16).

Een iegelijk had zes vleugelen

Laten we vooral nota nemen van de vleugelen van deze engelen. Elk had de beschikking over zes vleugelen. Ze waren dus enerzijds vol van vuur, maar anderzijds ook vol van beweging. Er zijn altijd mensen in Gods kerk geweest die de indruk wekken vleugellam te zijn. Ze doen slechts het hoogst noodzakelijke. Het zijn luie dienstknechten (Mattheüs 25:26). Er zijn ook mensen bij wie sprake is van een overdreven activisme. Drukdoenerij is er vaak om eigen eer en grootheid. De engelen houden in dit visioen de gulden middenweg. Er is sprake van een bijzonder verband tussen hun rust en werkzaamheid.

Vier vleugels gebruikten zij voor hun bedekking zoals een zittende vogel zich bedekt. De bovenste twee vleugels gebruikten zij tot bedekking van hun gezicht, en met de onderste twee vleugels bedekten zij het onderlichaam en de voeten. Deze bedekking duidt op grote nederigheid en eerbied in het dienen van God, want 'de Heere is grotelijks geducht in Zijn heiligen raad' (Psalm 89:8).

De engelen, hoewel zondeloze schepselen, konden niet anders dan zich bedekken vanwege de ontzagwekkende glans van Gods heerlijkheid die zij niet konden verdragen. Zij waren zich terdege bewust van de oneindige afstand tussen de Maker en het maaksel.

Met de laatste twee vleugels vlogen zij naar de aarde om Gods woorden te verkondigen. Ze waren snel als de wind. Engelen zijn hemelse zendingen. Het Griekse woord *angelos* betekent ook 'zending' of 'boodschapper'.

Aardse zendingen kunnen van deze hemelse zendingen veel leren. Wij draaien de tijd voor het werk en voor stille afzondering nogal eens om. De verdeling valt dan uit ten gunste van het werk. Zendingen kunnen zo druk in de weer zijn, van de morgen tot de avond, dat er weinig tijd overblijft om de Bijbel te lezen en de knieën te buigen. Op deze wijze kan ons zendingswerk erg verschrompeld en zelfs ongeestelijk zijn. 'Martha, Martha, gij bekommert en ontrust u over vele dingen; maar één ding is nodig' (Lukas 10:41, 42).

En de een riep tot de ander

We blijven nog even bij de engelen om naar hen te luisteren. In korte bewoordingen zong de één tot de ander wat hen ten diepste bezig hield. We mogen zeggen dat ze de inhoud van hun missie bezongen. Met grote eenstemmigheid klonk door de tempelruimte: 'Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen!' (Jesaja 6:3). Ze zongen met grote eensgezindheid en zonder de minste wanklank. Steeds weer opnieuw en bij herhaling brachten ze dezelfde boodschap ten gehore. 'Heilig is de HEERE!'

Gods heiligheid is de deugd van Zijn oneindige verhevenheid boven al het geschapene. In het bijzonder Zijn afkeer van de zonde. Gods heiligheid kan het schepsel niet anders vervullen dan met grote eerbied. Al Zijn deugden zijn heilig, rein en volmaakt. Jesaja noemt de HEERE dan ook bij herhaling: de 'Heilige Israëls' of kortweg de 'Heilige'. Gods heiligheid is het thema van Jesaja's prediking geworden.

De dienst op het zendingsveld zal ook moeten staan in het teken van Gods heiligheid. Wanneer we spreken over 'donker' Afrika bedoelen we vooral ook het onreine Afrika. We ontmoeten op het zendingsveld de van God vervreemde mens. Paulus, de heidenapostel, typeerde deze onreinheid als volgt: 'Want ook wij waren eertijds onwijs, ongehoorzaam, dwalende, menigerlei begeerlijkheden en wellusten dienende, in boosheid en nijdigheid levende, hatelijk zijnde, [en] elkander hatende' (Titus 3:3).

Op sommige momenten zinkt de zendingswerker de moed in de schoenen als hij bemerkt in welk een moeras de 'blinde heiden' ronddoelt. Eens bezocht ik een compound waar zojuist een lid van onze kerk begraven was. Er waren al enkele dagen voorbij met veel muziek, drank en dans. Ik kwam in de vroege morgenuren de compound op en zag overal dronken mannen op de grond hun roes uitslapen. Op zulke momenten zakt de moed in je schoenen en zie je voor ogen, wat het in de praktijk betekent: 'Gij die eertijds verre waart.' Paulus voegt er echter deze woorden aan toe: 'Maar nu nabij geworden door het bloed van Christus' (Efeze 2:13).

De engelen geven aan ontmoedigde knechten een bemoedigende boodschap in het tweede deel van hun lied. Zij besluiten hun zang met de woorden: 'De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol!' (Jesaja 6:3). We horen dat de zegen in het zendingswerk niet van engelen of mensen afhangt. In het Hebreeuws staat het als een sterke constatering met het woordje 'vol' op de voorgrond: Vol is de ganse aarde van Zijn heerlijkheid. Daar is geen twijfel aan mogelijk en alle tegenstand moet daarvoor wijken. Eens zal de vijandschap gebroken zijn en de aarde zal vol zijn van kennis des HEEREN, gelijk de wateren [de bodem] der zee bedekken (Jesaja 11:9).

Want Hij regeert,
En zal Zijn almacht tonen;
Hij heerst, zover de blindste heid'nen wonen,
Tot Hem bekeerd.
(Psalm 22)

De roeping van de profeet

In het gedeelte dat nu volgt gaat alle aandacht uit naar de profeet Jesaja en zijn roeping. Het gezicht van Gods heerlijkheid en de zang der engelen heeft hem diep verootmoedigd. Hij beseft zijn eigen onwaardigheid en die van het volk Israël. Wanneer een kool van het altaar zijn lippen heeft gereinigd begeert hij in Gods Koninkrijk dienstbaar te mogen zijn.

Wee mij, want ik verga!

Met deze woorden begint een nieuw gedeelte in het roepingsvisioen van Jesaja. Het heilig troongezicht is uitvoerig behandeld omdat het van grote betekenis is voor het dienstwerk van Jesaja. De profeet heeft tot nu toe in stilte toegekeken en geluisterd. De uitwerking van het troongezicht op de persoon van Jesaja was groot.

Hij viel op zijn knieën en deed een hartelijke belijdenis: 'Wee mij, want ik verga!' Het gezicht van de hoge en heilige God heeft Jesaja op zijn knieën geworpen. Er is geen kracht meer in hem over. Wij zouden misschien denken: gezegende profeet! Jesaja mocht dingen zien en horen die weinig mensen meemaken. Hij is als Paulus opgetrokken geweest in de derde hemel. Hij mocht de heerlijkheid Gods aanschouwen in het aangezicht van Jezus Christus. Zalig zijn die ogen die de Koning zien in Zijn schoonheid en zalig zijn de oren die Zijn stem horen. Maar Jesaja roept het tegendeel uit: 'Wee mij!' Hij houdt zich voor rampzalig, omdat hij God gezien heeft en zeker zal sterven (Richteren 13:22). Het is alsof hij de doodslag gekregen heeft net zoals Johannes op Patmos. 'En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten' (Openbaring 1:17).

Waarom zou de profeet zo verschrikt zijn? Welke gedachten beroeren zijn hart? Hij zegt het zelf: 'dewijl ik een man van onreine lippen ben.' Als God naar Zijn recht met ons zou handelen zijn wij verloren mensen, voorwerpen van Gods toorn. Wij kunnen in het rijk Gods niet komen tenzij wij van nieuws geboren worden. Het gaat niet over enkele verkeerde woorden die Jesaja ooit gesproken zou hebben met zijn lippen. Of dat hij op een andere tijd had moeten spreken in plaats van zwijgen. Jesaja noemt zijn lippen als een deel voor het geheel. Lippen drukken uit wat er in het hart omgaat, wie hij als persoon voor God is. Tegenover de heilige God zijn wij als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed (zie Jesaja 64). Onze lippen komen niet tot het doel waartoe God ons een stem gaf: *Zijn lof verkondigen en Zijn Naam belijden.*

Jesaja beseft dat er een oneindige kloof tussen God en zijn ziel bestond. Hij vreesde dat Gods heiligheid zou uitgaan als een vuur en hem verteren. Het 'wee mij!' zal voor iedere werker in Gods Koninkrijk de belijdenis van het hart moeten zijn, om ooit anderen van schuld en genade te kunnen spreken.

Calvijn

Calvijn gaat in zijn Institutie uitvoerig in op de mens 'voor Gods aangezicht', de mens *coram Deo* (Inst. III.12). Calvijn benadrukt dat de belijdenis van onze nood en verlorenheid voorafgaat en plaats maakt voor de genade die in Christus is (1 Petrus 5:5; Zefanja 3:11; Jesaja 66:2; 57:15; Lukas 18:13; etc.). We mogen het gerust een centraal punt noemen in de bijbelse reformatorische geloofsbeleving. Met een enkel citaat uit de Institutie laten we Calvijn op dit aangelegen punt aan het woord: 'En opdat wij ons naar behoren mogen onderzoeken, zo moet ons geweten noodwendig gedaagd worden voor de

rechterstoel van God. Zijn licht toch hebben wij volstrekt nodig om onze bedekte boosheden, die anders diep verborgen zijn, te ontdekken. (...) En de strengheid van dit onderzoek moet zo ver voortgaan, dat het ons brenge tot een volkomen verslagenheid, en ons zo bereide tot het ontvangen van de genade van Christus. Want hij wordt bedrogen die meent vatbaar te zijn voor de genade die Christus is, voordat hij alle hoogheid des harten heeft afgelegd.' Tot zo ver Calvijn. De woorden van de reformator zijn duidelijk en vatten samen hoe Jesaja op zijn Evangelieprediking werd voorbereid. Deze woorden hebben nog niets aan actualiteit verloren.

En hij had een gloeiende kool in zijn hand

Hadden we toch eens door de kieren van het voorhangsel mogen blikken. We zouden een ruimte vol rook hebben gezien en daar hoog boven een troon en beneden op de grond geknield een arme knecht! Aangrijpend tafereel.

De bevende knecht werd evenwel niet lang in het onzekere gelaten. Een serafijn vloog op hem toe om hem te reinigen. 'Want Gij verlost het bedrukte volk' (Psalm 18:28). De seraf verliet de tegenwoordigheid van God en bracht een gloeiende kool van het altaar en roerde de lippen van de profeet aan. Niet om de lippen te verbranden, maar om ze te louteren door vuur.

Jesaja spreekt elders in zijn profetie van de Geest des oordeels en der uitbranding om af te wassen de drek der dochteren van Sion (Jesaja 4:4). Datzelfde beeld van vuur en reiniging vinden we hier, maar nu voor Jesaja zelf. Het vuur is eensdeels reinigend, maar het vuur doet tegelijk in liefde ontvlammen om van genade te roemen. De vurige kool is immers van het altaar genomen, dat heenwijst naar het offer van Christus. Het is een kool van het altaar waarop de grote Borg en Zaligmaker neergelegd is.

De uitleg van de vurige kool werd door de engel zelf gegeven: 'Zie, deze heeft uw lippen aangeroerd; alzo is uw misdaad [van u] geweken, en uw zonde is verzoend.' Uw zonde is weggenomen door de genade Gods. Gereinigd en geheiligd kan de profeet dienstbaar worden in Gods Koninkrijk.

Evenals Jesaja zal iedere zending moeten weten van de betekenis van de vurige kool, van de genade Gods geopenbaard in Christus. 'Het geweten gereinigt van dode werken, om de levende God te dienen' (Hebreeën 9:14). Het gaat niet over de trap en mate waarin dat geloof mag staan en roemen. Het is al zo groot als er een honger en dorst mag zijn naar deze gerechtigheid. Als er de bede is om een kruimel die valt van de tafel des Heeren. En de gezegende Zaligmaker in al Zijn noodzakelijkheid en beminnelijkheid geschitterd heeft door de woorden van de Schrift. Wanneer een in zichzelf verootmoedigde zondaar met deze Jezus bekend gemaakt wordt, komt er zo'n hoogachting en liefde dat wij van Zijn Naam met bewogenheid gaan spreken. Zijn Naam betekent Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.

Niets is zo zegenrijk voor een zendingskerk als dat de zending gewagen mag van deze genade uit de beleving van zijn hart. Die zending alleen kan met ernst vermanen tegen de zonde, die eerst zelf de bitterheid ervan proefde. Die alleen kan roemen van de rijkdom van Gods genade in Christus, die zelf de zoetheid ervan smaakte. Hoe zouden we anderen het hemels manna kunnen aanprijzen als wij er zelf nooit een kruimel van ontvangen hebben. Ons roemen van een Zaligmaker zou spoedig blijven steken in enige bekende frasen. Gezegend de zendingskerk die gediend wordt door een oprechte 'peregrinus pro Christo'.

Wien zal Ik zenden, en wie zal voor Ons henengaan?

We horen nu voor het eerst een woord klinken uit de troon van God. De Heere stelt een vraag: 'Wien zal Ik zenden?' De vraag wordt niet aan de engelen gesteld, want wie is Gods raadsman geweest? (Romeinen 11:34) De Heere gaat bij Zichzelf te rade om te weten wat Hij doen zal. De Heere stelt deze vraag luid en hoorbaar opdat Jesaja en wij allen zouden weten dat de dienst in Zijn Koninkrijk een werk des HEEREN is. Hij alleen zegt tot Zijn knechten: 'Ga, en hij gaat; en tot de anderen: Kom! en hij komt.' Wie zal voor Ons, de Drie-enige God, heengaan?

De tweede reden dat de Heere deze vraag zo luid stelt is dat Hij voor dit buitengewone werk naar een zeer bekwame boodschapper zoekt. De Heere wil met deze vragen duidelijk maken dat het niet om een gewoon, maar om een buitengewoon werk gaat, zo schrijft Calvijn. De Heere heeft als het ware een 'buitengewone' knecht nodig. Niet buitengewoon in de wereldse zin, waarbij de gaven van de mens centraal staan, met een indrukwekkend curriculum vitae. In Gods Koninkrijk gaat het allereerst om de wijsheid die van boven is. 'Maar de wijsheid die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, bescheiden, gezeggelijk, vol van barmhartigheid en van goede vruchten' (Jakobus 3:17).

Wie zal Ik zenden? En wie is tot deze dingen bekwaam? Wie zal er naam en eer om willen verliezen? Wie zal onder de armen van deze wereld willen wonen en werken? Wie zal er worstelen om het welzijn van hun zielen? Wie heeft er inzicht in de verborgenheden van Gods Koninkrijk? Wie heeft gebogen onder Gods Woord en wet? Wie heeft gezocht over de verdorvenheid van zijn eigen hart? Wie heeft lessen ontvangen van de grote Leraar? Wie weet uit zijn schat nieuwe en oude dingen voort te brengen? Wie? Alleen degene die met Paulus stamelt: 'Niet dat wij van onszelven bekwaam zijn iets te denken als uit onszelven; maar onze bekwaamheid is uit God' (2 Korinthe 3:5).

Toen zeide ik: Zie, hier ben ik, zend mij heen

Op de luide vraag uit de troon van God gaf niemand een antwoord. Iedereen weigerde. Begrijpelijk, het is ook een onmogelijke taak. Het werk dat Jesaja te doen krijgt zal op grote tegenwerking stuiten. Het wordt een ploegen op rotsen. Hij zal er geen eer mee behalen. Het volk van Israël zal naar zijn boodschap niet willen horen. 'Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet.'

Toch bood Jesaja zich aan. In de eerste plaats zag hij het als een grote eer om in de dienst des Heeren te mogen bezig zijn. De Heere was het zo waard, de genade Gods was hem te sterk geworden en had hem overmocht.

In de tweede plaats woog het welzijn van het volk op zijn hart. We hoorden dat reeds uit de belijdenis die Jesaja deed: 'Ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is.' Een geroepen knecht weet van de nood van zielen die God aan zijn zorg heeft toevertrouwd. Er spelen geen bijbedoelingen in mee. Er leeft in zijn hart de ootmoedige bede: Als het U behaagt, maak mij bekwaam om Uw knecht te zijn.

Het is ten slotte goed om in dit verband te wijzen op een schone passage in de Redelijke Godsdienst van Wilhelmus à Brakel. Hij schrijft behartenswaardige dingen over de roeping tot het predikambt (Boek I § 27). Hij legt gewichtige vragen aan het hart van de prediker ter toetsing. Sommige van die vragen zijn zeker ook voor een zendingswerker van toepassing. Ik actualiseer de vragen enigszins naar de bedoeling van dit artikel. De hoofdvraag is: *Ben ik van God gezonden, of ben ik van mijzelf gelopen?* Uit deze hoofdvraag volgen dan vele deelvragen:

Weet ik wat het werk inhoudt? Was ik wel bekommerd om te weten of de Heere mij zond? Heb ik daarover veel gebeden om het te weten? Is er geestelijke ondervinding van de wedergeboorte, van geloof, van hoop, van liefde, van heiligheid, van handelingen Gods met de ziel, van strijd. Had ik een bijzondere liefde om Christus bekend te maken. Had ik een bijzondere liefde tot onbekeerde zielen om ze uit het vuur te rukken? Kwelden mij de bijbedoelingen? Is er een gewillige verloochening van al wat aards is, van eer en goederen, ja zelfs van het leven? Gevoelde ik gedurige prikkelingen om zich tot dat werk aan de Heere op te offeren? Was er benauwdheid als ik enerzijds zag op de zwaarte van het werk en anderzijds mijn eigen onbekwaamheid? Was er een verlangen om van het werk maar ontslagen te mogen worden? Maar bleven de prikkelingen en overwonnen die de bezwaren, zodat ik nu voor de Heere vrijer sta en uit de grond van mijn hart deze ene begeerte oprijst: 'Zie, hier ben ik, zend mij henen?'

Vragen

1. Jesaja ziet de Heere in een visioen. Hoe maakt Hij Zich nu bekend?
2. Wat betekent God zien? Zie Johannes 12:41, 44 en 45.
3. Wat gebeurt er als je iets ziet van Gods heiligheid?
4. De Heere roept mensen in Zijn dienst. Dat geldt voor een predikant, zendingswerker, evangelist, ambtsdrager. Heeft ieder dezelfde roeping? Hoe kunnen we de wil van God weten?
5. Hoe wordt Jesaja bekwaam gemaakt voor zijn roeping? Hoe was dat bij Paulus (zie 2 Korinthe 5:11)?
6. De roeping wordt gevolgd door de uitzending. Hoe gebeurt dat vandaag? Welke betekenis heeft dit voor de gemeente?

Deze bijbelstudie is onderdeel van een serie van tien bijbelstudies over het thema 'Dienen'. De serie is in 2005 uitgegeven door BN, JBG en ZGG.